

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/321/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614218688
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7614218688.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členov senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Táne Veščičikovej v spore žalobcu: V. Č., I.F.. XX. XX. XXXX, Z. O. N. XX, zastúpeného JUDr. JCLic. Tomášom Majerčákom, PhD., advokátom so sídlom v Košiciach, Južná trieda 28, proti žalovanej: Z. Ľ. V., I.. XX. XX. XXXX, Z. O. N. XX, zastúpenej JUDr. Jánom Burocim, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Za Šestnástkou 17, o určenie priebehu hraníc medzi susediacimi pozemkami, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 21. 06. 2018 č.k. 11C/265/2014-181 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom určil hraničnú čiaru medzi nehnuteľnosťami, a to pozemkom parcely C KN č. XXX/X, O. O. XXX W.X, X. B. - T. B. F. B. B. H. N. Č.. XXX/X, O. O. XXX W.X, X. B. - E. B. F. I., podľa výpisu z listu vlastníctva č. XX, N. Ú. N., patriacimi do vlastníctva žalobcu a nehnuteľnosťami a to pozemkom parcely C KN č. XXXX/X, O. O.W. XXX W.X, X. B. - E. B. I. F. B. B. H. N. Č.. XXXX/X, O. O. XX W.X, druh pozemku - zastavané plochy a nádvorcia, podľa výpisu z listu vlastníctva č. XX, katastrálne územie N., patriacimi do vlastníctva žalovanej tak, že hraničná čiaru prechádza jednotlivými bodmi určenými na základe vytyčovacieho náčrtu, ktorý je súčasťou znaleckého posudku č. 21/2017 vypracovaného dňa 22. 7. 2017 súdnym znalcom Ing. Jozefom Bujňákom a určené lomovými bodmi č. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. Vzájomnú žalobu podanú žalovanou zamietol. Rozhodol, že žalobca má nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanej s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Slovenskej republike priznal nárok na plnú náhradu uhradených trov znaleckého dokazovania voči žalovanej. O trovách znaleckého dokazovania uviedol, že bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej určenia hraničnej čiary medzi nehnuteľnosťami, bližšie popísanými vo výroku rozsudku patriacimi do vlastníctva strán sporu tak, že hraničná čiaru prechádza jednotlivými bodmi určenými na základe vytyčovacieho náčrtu, ktorý je súčasťou znaleckého posudku č. 21/2017 vypracovaného dňa 22. 07. 2017 súdnym znalcom Ing. Jozefom Bujňákom a určené lomovými bodmi č. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7.

3. V priebehu konania sa žalovaná vzájomnou žalobou domáhala voči žalobcovi určenia, že lomové body označené v znaleckom posudku ako a, b, c, d, e, f sú polohou vlastníckej hranice medzi parcelami KN-C XXX/X, XXX/X E. I. Y. Č.. XX F. B. N.-H. Č.. XXXX/X, XXXX/X E. I. Y. Č.. XX T. B. T. F. N..Ú.. N..

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci v zmysle § 137 písm. c/ C.s.p., čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 126 ods. 1, 2, § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žaloba žalobcu je opodstatnená, preto jej vyhovel. Pokiaľ ide o vzájomnú žalobu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že táto opodstatnená nie je.

5. Vzhľadom k tomu, že ide o určovací žalobu v zmysle § 137 písm. c/ C.s.p. súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal skúmaním otázky, či strany sporu majú na určovacích žalobách naliehavý právny záujem. Pokiaľ ide o naliehavosť právneho záujmu na určení hraničnej čiary medzi predmetnými pozemkami strán sporu zo strany žalobcu, tento je podľa názoru súdu prvej inštancie daný. Bez požadovaného určenia by bolo totiž právo žalobcu ohrozené a jeho právne postavenie neisté. Z rovnakých dôvodov je daný naliehavý právny záujem aj na požadovanom určení hraničnej čiary zo strany žalovanej, keďže rozhodnutím vo veci sporových strán sa odstráni spornosť ohľadne určenia hraníc susediacich pozemkov, vlastnícky patriacim stranám sporu, nakoľko tvrdenia oboch strán sporu o priebehu hraničnej čiary sú rozporné.

6. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že podľa aktuálneho listu vlastníctva č. XX, N.Ú. N. výlučné vlastníctvo k nehnuteľnostiam parcele č. XXX/X, O. O. XXX W.X, X. B. - T. B. F. Č. XXX/X, O. O. XXX W.X druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria svedčí žalobcovi. Žalobca vlastníctvo k týmto nehnuteľnostiam (pôvodne označeným ako parcela č. 275 orná pôda o výmere 14 árov 30 m²) získal na základe rozhodnutia tunajšieho súdu 6C/1463/1976-6 zo dňa 26. 1. 1977. Súčasťou spisu 6C/1463/1976 bolo i prehlásenie žalovaných vrátane W. L. - matky resp. starej matky žalovanej zo dňa 18. 1. 1977, (nachádzajúce sa na čl. 41, 42) v ktorom títo so žalobou súhlasili. Žalovaná je podľa aktuálneho listu vlastníctva č. XX O. I. F. G. B. Č. XXXX/X, O. O. XXX W.X, X. B. - E. B. I. F. Č. XXXX/X, O. O. XX W.X, X. B. - E. B. F. I., N. Ú. N.. Tieto nehnuteľnosti (ešte ako parcelu č. XXXX - orná pôda, o výmere 855 m²) nadobudla darovaním od matky W. L., ako to vyplýva z notárskej zápisnice N 810/90, Nz 812/90 zo dňa 28.11.1990, pričom matka ich získala titulom daru od svojich rodičov na začiatku roka 1977, o čom svedčí notárska zápisnica Nz 1063/76, N 993/76 zo dňa 4. 2. 1977.

7. Žalobca v žalobe tvrdil, že oplotenie medzi jeho pozemkami a pozemkami žalovanej netvorí skutočnú hranicu medzi pozemkami, pretože plot bol na žiadosť starého otca žalovanej vsunutý o viac ako jeden meter do jeho pozemku, avšak pri zachovaní jeho vlastníckeho práva. Žalovaná však jeho vlastnícke práva napriek opakovaným upozorneniam nerešpektuje, opakovane stavebnými prácami do jeho vlastníctva zasahuje.

8. V konaní bolo nariadením znaleckého dokazovania podľa názoru súdu prvej inštancie potvrdené, že hraničnú čiaru medzi pozemkami sporových strán skutočne netvorí plot postavený na prelome 80-tych a 90-tych rokoch žalobcom a predchodcom žalovanej. Táto bola vsunutá do pozemku žalobcu tak ako to tvrdil, a to v spodnej časti oplotenia, ktoré staval on o cca 1,40 m (v najširšom mieste o 1,43 m) a v hornej časti oplotenia, postavenej predchodcami žalovanej o cca 50 cm (v najužšom mieste o 0,54 m), takže žalovaná užíva 85 m² z pozemku žalobcu. Toto skutkové tvrdenie sa po vyhotovení znaleckého posudku stalo nesporným, keďže žalovaná znalecký posudok i hranicu určenú lomovými bodmi 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 nespochybňovala.

9. Vo vzájomnej žalobe žalovaná konštatovala, že oplotenie tvorilo užívaciú hranicu medzi pozemkami a to minimálne 30 rokov a takto dom s pozemkami i vlastnícky nadobudla, takže vlastnícke právo k časti pozemkov žalobcu od skutočnej hranice do hranice užívacej vydržala. Žalobca umiestnenie plota nenamietal, dohodli sa na umiestnení plynového potrubia pozdĺž neho. Na hranici pozemkov bola ňou postavená garáž, pričom žalobca proti stavbe neprotestoval. Pre ňu teda počas vyše 30-tich rokov nevznikli žiadne pochybnosti o tom, že plot tvorí vlastnícku hranicu medzi pozemkami strán sporu a teda vlastnícke právo na časť pozemku žalobcu nadobudla vydržaním.

10. Pri skúmaní otázky možného vydržania časti pozemku ktorý v smere od oplotenia užívala žalovaná, súd prvej inštancie vychádzal predovšetkým z toho, že jednou z podmienok vydržania je oprávnenosť držby, ktorej súčasťou je aj titul nadobudnutia nehnuteľnosti, ktorý súd skúmal v rámci dobromyseľnosti užívania.

11. V tej súvislosti súd prvej inštancie upriamil pozornosť na tú skutočnosť, že právna predchodkyňa, matka žalovanej vstúpila do užívania nehnuteľnosti s vlastníckymi účinkami k parcele č. XXXX - L. T. O.W. XXX W. v k.ú. N. na základe darovacej zmluvy zo dňa 04. 02. 1977. V tom istom roku prebehlo, resp. ešte prebiehalo na Okresnom súde Spišská Nová Ves konanie o určenie vlastníckeho práva susednej parcely č. XXX - T. B. o výmere 14 árov a 30 m² k.ú. N., pričom so súhlasom matky, resp. starej matky žalovanej sa výlučným vlastníkom tejto susednej parcely stal žalobca. Vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 26. 01. 1977, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06. 04. 1977. Podkladom pre rozhodnutie bol geometrický plán zo dňa 18. 09. 1975, ktorý spornú hranicu už v tomto období presne zadefinoval v zhode s tvrdeniami žalobcu. Na základe tohto geometrického plánu bol predmetný pozemok v teréne vytýčený a žalobca začal so stavbou. Aj pri porealizačnom zameraní rodinného domu žalobcu v roku 1979 sa vlastnícka hranica nachádzala 1,4 m za domom žalobcu. Tieto skutočnosti museli byť známe právnej predchodkyňi žalovanej ako účastníčke daného súdneho konania, rovnako aj následné terénne úpravy súvisiace so stavbou rodinného domu žalobcu.

12. Následne na prelome 80 a 90 rokov pri výstavbe oplotenia došlo v teréne k posunu hranice o viac ako jeden meter do pozemku žalobcu. Pokiaľ žalobca v tej súvislosti argumentoval tým, že starý otec žalovanej ho požiadal o posun hranice z dôvodu možnosti prechodu jeho nákladným vozidlom súdu prvej inštancie sa táto argumentácia javila ako hodnoverná a logická, nakoľko túto podporili aj geometrický plán z roku 1975 a porealizačné zameranie z roku 1977, určujúce hraničnú čiaru v súlade s tvrdeniami žalobcu. Neexistoval teda žiaden iný racionálny dôvod pre to, že by žalobca posunul dobrovoľne hranicu na úkor jeho pozemku v prospech žalovanej.

13. Vychádzajúc z týchto zistení súd prvej inštancie konštatoval, že právni predchodcovia žalovanej si museli byť vedomí rozdielu medzi skutočnou výmerou pozemku a výmerou pozemku, ktorú posunom plota na základe ich žiadosti a dobrých príbuzenských vzťahov užívali. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že v zmysle § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka právna predchodkyňa žalovanej a následne ani samotná žalovaná nemohli byť dobromyseľnými držiteľmi spornej časti nehnuteľnosti. Skutočnosť, či žalovaná, resp. jej matka boli dobromyseľné alebo nie, je potrebné hodnotiť objektívne a nielen zo subjektívneho hľadiska, t.j. z hľadiska osobného presvedčenia samotného držiteľa veci. Dobromyseľnosť ako vnútorný psychický stav nemožno priamo dokázať a možno o nej usudzovať len z okolností, za ktorých sa tento psychický stav navonok prejavuje. Rozlišujúcim kritériom je, či držiteľ veci alebo vykonávateľ práva pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti daného prípadu vyžadovať, mohol alebo nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec, ktorú fakticky ovláda alebo právo, ktoré vykonáva, patria.

14. Ustálená judikatúra vychádza z toho, že oprávneným držiteľom nehnuteľností nemôže byť v zásade ten, kto sa držby ujal na základe ústnej zmluvy, resp. dohody o posune plota, pri zachovaní vlastníckeho práva skutočného vlastníka tak, ako tomu bolo v tomto prípade. Uvedené platí najmä za situácie, keď pri zachovaní obvyklej opatrnosti si musí byť vedomý, že nehnuteľnosť resp. jej časť (v tomto prípade 85 m²), najmä pokiaľ je zapísaná v katastri nehnuteľností, nemožno nadobudnúť ústnou zmluvou. Jedným z hľadísk pre posúdenie dobromyseľnosti držiteľa je aj pomer plochy nadobudnutého pozemku a skutočne držaného pozemku. V tomto prípade sa už právna predchodkyňa žalovanej chopila aj držby časti pozemku (pôvodne parcely č. XXX), ktorého výmera bola vyššia než plocha pozemku, ktorý nadobudla darovaním od svojich rodičov (parcely č. XXXX) o cca 85 m². Mohla síce zotvať subjektívne v dobrej viere, že je vlastníkom aj časti tohto pozemku, avšak dobromyseľnosť tu neexistovala „so zreteľom ku všetkým okolnostiam, že jej vec patrí.“

15. V tomto kontexte poukázal aj na listinné dôkazy, a to geometrický plán zo dňa 18. 09. 1975, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/1463/76, z obsahu ktorého možno vylúčiť tvrdenia žalovanej o dobromyseľnosti jej predchodkyne. Skutočnosť, že oplotenie nepredstavuje skutočnú hranicu medzi pozemkami žalobcu a jej dcéry potvrdila matka žalovanej aj vo svojej svedeckej výpovedi, keď uviedla, že „dcére kázala, aby si pozemky so žalobcom dala do poriadku ešte za jej života“. Konflikty so žalobcom stále namiesto dcéry riešila a zmierlivo vyriešila práve ona. O nedobromyseľnosti žalovanej pri užívaní spornej časti pozemkov svedčí aj skutočnosť, že so žalobcom mala minimálne od roku 1987 opakované incidenty, a to pri umiestnení grilu, následne hojdačky a rovnako pri výsadbe okrasných drevín pri oplotení, kedy ju žalobca mal upozorňovať na nezákonný zásah do jeho pozemku vzhľadom na posun plota a ukazoval jej vypracované geometrické plány. Faktom ostáva, že žalovaná jeho argumenty akceptovala a následne zjedнала nápravu. O účelovosti tvrdení žalovanej svedčia aj ďalšie listinné dôkazy, a to geometrický plán

zo dňa 21. 12. 1990, overený dňa 27. 12. 1990 a geometrický plán zo dňa 16. 01. 2006, overený dňa 17. 01. 2006 vyhotovené na zameranie stavieb realizovaných žalovanou, z ktorých je evidentné ako skutočná vlastnícka hranica vedie, pričom táto sa od roku 1975 až doposiaľ nemenila, čo je evidentné aj z aktuálnej snímky z katastrálnej mapy. Za spornú časť parciel žalovaná neplatila miestne poplatky, ani daň, ale žalobca ako ich vlastník.

16. Vzhľadom na tieto zistenia súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaná a ani jej právna predchodkyňa neužívali spornú časť parciel dobromyseľne. Aj keď žalovaná sa ako držiteľka snažila s týmito nehnuteľnosťami nakladať, nie ako s parcelami svojimi a so zreteľom na všetky okolnosti nemohla byť dobromyseľná, že jej tieto aj patria.

17. Súd prvej inštancie bol preto toho názoru, že žaloba o určenie hraničnej čiary bola zo strany žalobcu podaná dôvodne, a preto jej vyhovel.

18. Naopak vzájomnú žalobu žalobkyne nepovažoval za dôvodne podanú, vzhľadom na chýbajúcu dobromyseľnosť žalovanej a aj jej právnej predchodkyne, ktorá v konaní nebola preukázaná, preto ju v celom rozsahu zamietol.

19. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že žalobca rešpektoval umiestnenie spoločného plynového potrubia na plote a výstavbu garáže žalovanou, čo svedčí o tom, že strany sú schopné korektnej komunikácie aj vzájomného dohovoru a k problémom medzi nimi dochádza z dôvodu, že zásahy zo strany žalovanej do nehnuteľnosti patriacej žalobcovi sa realizujú bez jeho predchádzajúceho súhlasu. Žalobca nemá snahu do budúcnosti meniť oplotenie, len má záujem, aby žalovaná rešpektovala jeho vlastnícke právo a do neho nezasahovala, čo vyplýva nielen z jeho vyjadrenia, ale aj z jeho konania, nakoľko nepodal žalobu o vypratanie pozemku, resp. odstránenie plota.

20. O trovách konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, § 257 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania voči žalovanej. V konaní bol žalobca plne úspešný, preto žalovanej uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalobcu. Nevzhladol žiadne dôvody pre aplikáciu ust. § 257 C.s.p. na daný prípad.

21. V súlade s § 259 C.s.p. rozhodol o nároku Slovenskej republiky na plnú náhradu uhradených trov znaleckého dokazovania voči žalovanej. V danej veci bolo na návrh sporových strán nariadené znalecké dokazovanie, pričom znalec uplatnil znalečné vo výške 452,12 eur. Strany sporu zložili preddavok po 200 eur, z ktorého bolo vyplatené znalcom znalečné vo výške 400 eur a vo výške 52,12 eur z finančných prostriedkov súdu. Na náhradu týchto trov štátu zaviazal neúspešnú žalovanú.

22. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná, podľa jeho obsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. a odvolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania vytkla súdu prvej inštancie porušenie kontradiktórnosti konania, nakoľko jej neboli na oboznámenie a vyjadrenie zaslané listinné dôkazy, ktoré žalobca zaslal súdu podaním zo dňa 20. 10. 2015, z ktorých v zmysle odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie pri rozhodnutí aj vychádzal. Súd prvej inštancie nemal preukázaný naliehavý právny záujem na podanej žalobe, tento vyvodil veľmi všeobecne a vágne. V konaní bolo preukázané, že žalobca (ako to uviedol pri svojom výsluchu) počas 30 rokov minimálne trikrát (naposledy v roku 2011) opravoval spodnú časť plota, keď menil latky. Pokiaľ ide o hornú časť plota, túto budoval spolu s predchodcom žalovanej, pričom v rokoch 1994 - 1995 došlo k umiestneniu plynového potrubia, čo preukazuje, že zjavne žiadne spory medzi stranami sporu a ich právnymi predchodcami neboli a nesúlad medzi skutkovým stavom a právnym stavom vlastníckej hranice neexistoval. Skutočnosť, že by žalobca nemal záujem o zmenu umiestnenia plota nevyplýva zo žiadneho jeho podania, ide preto o výmysel súdu. Pokiaľ by to bola pravda, tak žaloba nemá žiaden praktický význam a žalobca nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Nie je možné, aby žalobca vykonával práva vlastníka, pokiaľ neodstráni plynové potrubie a neodstaví zásobovanie plynom pre obe domácnosti. Žalobcovi nejde o výkon jeho vlastníckych práv, lebo tento je bez odstránenia plynového potrubia nemožný. Súd prijal nekriticky tvrdenia žalobcu, že tento upozorňoval žalovanú, že oplotenie nie je skutočnou hranicou medzi pozemkami. Ide o zjavnú účelovú fabuláciu. Súd nemohol z pripojeného spisu sp. zn. 6C/1463/1976 zistiť, aká má byť skutočná vlastnícka hranica medzi pozemkami, keďže to nebolo predmetom konania. Dobromyseľnosť žalovanej treba vyvodiť predovšetkým z toho, že predmetnú nehnuteľnosť obýva vyše

30 rokov, kedy plot tvoril hranicu medzi pozemkami. Žalobca sám túto hranicu od začiatku rešpektoval a plot aj opravoval, respektíve dal viesť po plote plynové potrubie. Žalovaná nadobudla nehnuteľnosť v čase, kedy oplotenie už stálo. Vedela však o tom, že oplotenie budoval žalobca vo vzájomnej súčinnosti s jej právnym predchodcom. Nemohla mať žiadne pochybnosti o tom, že by plot nemal tvoriť skutočnú hranicu medzi pozemkami. Za racionálny žalovaná nepovažuje zo strany žalobcu postup, keď posunul oplotenie z dôvodu prechodu nákladným autom jej starého otca. Žalobca by sa v tom prípade domáhal zmeny umiestnenia plotu už v roku 2011, kedy plot opravoval. Žiadna dohoda v písomnej alebo ústnej forme o posune plotu neexistuje. Plot nikdy posúvaný nebol a na svojom mieste stojí vyše 30 rokov. Z nadobúdacieho titulu vlastníckeho práva žalovanou nemôže súd vyvodiť, aká bola v tom čase vlastnícka hranica medzi pozemkami. Pri výmere 1.500 m² pozemku objektívne žalovaná nemohla zistiť alebo prepočítať, že v teréne je pozemok väčší o 85 m², a to aj s ohľadom na to že z druhej strany suseda nemá a ide o voľný priestor. V súvislosti s bodom 43 odôvodnenia rozsudku uviedla, že súd nevychádzal z toho, že žalovaná považovala pozemky za vyriešené a objektívne to bolo možné od nej aj očakávať, keď oplotenie ako hranica pozemkov nebolo spochybňované ani samotným žalobcom. Konflikty medzi stranami sporu boli kvôli tomu, že žalobca choval veľké množstvo holubov, ktoré spôsobovali susedské spory. Gril nebol žiadna stavba a nebol odstránený, išlo len obyčajnú trojnožku a hojdačka sa nijako nepremiestnila. To, čo vyvolalo konflikt bolo, že na umiestnenie hojdačky došlo k zrovnaniu terénu a žalobca sa obával o narušenie základov jeho domu, čo nebolo opodstatnené. Žalovaná žiadne drevo neposúvala. Je zjavné, že dreviny nevyrástli v posledných rokoch, ako vyplynulo aj zo znaleckého posudku Ing. Bujňáka. Pokiaľ ide o geometrické zameranie garáže, toto slúžilo na kolaudáciu stavby a v zameraní nie je uvedené umiestnenie plotu. Súd opomenul, že žiaden z geometrických plánov nezachycoval umiestnenie plotu a navyše boli robené vo vysokých mierkach. Všetky plány boli nepresné, čo uviedol aj Ing. Bujňák vo svojom posudku. Podľa žalovanej išlo o šikanóznú žalobu, ktorá pre žalobcu nerieši žiaden spor, preto nie je dôvod priznať mu náhradu trov konania.

23. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny. Uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Tvrdenia žalovanej uvedené v odvolaní nevyplývajú z vykonaného dokazovania. Žalobca robil plynofikáciu svojho domu a nevytyčoval hranicu. Je nepochopiteľné, prečo by mal žalobca odstrániť plynové potrubie zo svojho pozemku. Bolo len dobrou vôľou žalobcu, že umožnil napojiť sa na svoje plynové potrubie inej osobe, ale s hranicou to nemá nič spoločné. Z geometrického plánu z roku 1979 jasne vyplýva, že hranica je 1,4 m za domom. O dobromyseľnosti žalovanej by mohli uvažovať, pokiaľ by si pri kúpe dala pozemok zamerať a geodet by vytýčil jej hranice.

24. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 C.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je opodstatnené.

25. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 C.s.p., potvrdil.

26. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 26. 06. 2019 o 09.35 hod. v poj. miestnosti č. dv. 202/II.p., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 20. 06. 2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

27. Žalovaná namieta odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p., teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

28. Odvolací súd po preskúmaní odvolania dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

29. Súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, preto odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

30. Správne, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

31. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalovanou v odvolaní. Žalovaná pritom uvádza skutočnosti, ktoré už boli uvedené pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

32. Správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca a rovnako aj žalovaná majú na požadovanom určení priebehu hranice naliehavý právny záujem. Existencia naliehavého právneho záujmu v zmysle § 137 písm. c/ C.s.p. je v danom prípade daná, nakoľko požadovaným určením priebehu hranice dôjde k vyriešeniu spornej otázky vlastníckeho práva. V prípade porušenia vlastníckeho práva, z okruhu určujúcich návrhov na ochranu vlastníckeho práva nemožno vylúčiť ani návrh na určenie priebehu hranice, tak ako to učinil žalobca. V tomto smere preto nemožno považovať odvolacie námietky žalovanej za opodstatnené. V danom prípade rozhodnutím súdu dochádza k vzájomnému vymedzeniu predmetu dvoch vlastníckych práv a „určenie hranice“ treba považovať za spôsob, ktorým účastníci konania vyjadrili, že im ide o určenie, ktorá časť zo spornej parcely patrí tomu - ktorému vlastníkovi susediacich pozemkov. Existencia naliehavého právneho záujmu na určení priebehu hranice je preto daná tak z pozície žalobcu, ako aj z pozície žalovanej. Na tomto závere nemení nič ani tá skutočnosť, či v budúcnosti sa žalobca bude súdnou cestou domáhať vypratania spornej parcely.

33. V prejednávanej veci bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že hranica dotknutých pozemkov nie je tvorená plotom, stojacim medzi týmito pozemkami a tiež, že k posunu oplotenia do pozemku patriaceho žalobcovi došlo na základe vzájomných dohôd medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovanej v rámci korektných rodinných vzťahov.

34. Pre úspech žalovanej ohľadom jej vzájomnej žaloby bolo potrebné, aby preukázala, že plocha, ktorej sa tento posun oplotenia v neprospech žalobcu týkal, je v jej vlastníctve tvrdiac, že túto plochu nadobudla vydržaním. Vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia práva (vrátane vlastníckeho práva k nehnuteľnosti). V prípade splnenia zákonom určených podmienok (týkajúcich sa držby, držiteľa, predmetu držby a vydržacej doby) dochádza k nemu priamo zo zákona. Podmienky vydržania sú pritom stanovené tak, že musia byť splnené kumulatívne - ak z nich nie je splnená čo i len jedna, nedochádza k vydržaniu.

35. Oprávnenosť držby je jednou z podmienok nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním. Pri oprávnenej držbe musí ísť o také faktické ovládanie veci, pri ktorom je daná vôľa nakladať s vecou ako so svojou. Dobrá viera, ktorá je podkladom tejto vôle, vyjadruje vnútorný (psychický) stav držiteľa. Posúdenie, či je držiteľ v dobrej viere alebo nie je, treba vždy hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) samého účastníka a vždy treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal alebo nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec (právo) patrí. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vlastnícke právo vzniknúť, teda aj k právnemu dôvodu (titulu) vzniku vlastníctva (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/211/2016).

36. Žalovaná aj podľa názoru odvolacieho súdu v konaní nepreukázala, že vo vzťahu k časti spornej parcely od oplotenia až po hranicu svojej parcely po celú vydržaciú dobu pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemala a ani nemohla mať dôvodné pochybnosti o tom, že jej (zabratá) plocha pozemkov patrí.

37. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie bolo podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne preukázané, že medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovanej bola v minulosti uzavretá dohoda o vzájomných ústupkoch v dôsledku posunu hraníc tak, že hranica bola „vsunutá“ do pozemku vlastnícky patriaceho žalobcovi bez toho, aby došlo k zmene vlastníckych práv dotknutých pozemkov. O existencii tejto dohody svedčí tá skutočnosť, že žalobca a právny predchodca žalovanej takýto stav (posunutie oplotenia do pozemku žalobcu) dlhodobo minimálne od prelomu 80 a 90 rokov, kedy sa oplotenie postavilo rešpektovali a nedochádzalo medzi nimi ohľadom tejto skutočnosti k žiadnym sporom až do začatia tohto konania. Stalo sa tak napriek tomu, že k posunu oplotenia do pozemku žalobcu došlo očividne, ktorá skutočnosť musela byť žalobcovi a právnemu predchodcovi žalovanej známa aj po oboznámení sa s geometrickým plánom č. 762-0200-75 zo dňa 18. 09. 1975, ktorý

bol podkladom pre rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 6C/1463/1976 o určenie vlastníckeho práva, ktorého boli stranami sporu. Aj keď predmetom tohto konania nebola otázka určenia hranice, niet pochyb o tom, že z grafického znázornenia geometrického plánu je jednoznačne bez akýchkoľvek pochyb na prvý pohľad zrejmé, že hranica medzi spornými pozemkami nie je tvorená samotným oplotením, keďže oplotenie sa dotýka rodinného „domu, vlastnícky patriacemu žalobcovi a priebeh hranice medzi spornými pozemkami je posunutý do pozemku“ po myslenej čiare tvoriacej hranicu tohto rodinného domu.

38. Pokiaľ teda právna predchodkyňa žalovanej nebola dobromyseľná o tom, že by užívala vec vlastnícky jej patriacu (spornú časť pozemku, patriaceho žalobcovi), dobromyseľnou sa nemohla stať ani žalovaná, ktorá nadobudla nehnuteľnosť na základe darovacej zmluvy, najmä keď jej právna predchodkyňa bola osobou jej blízkou.

39. Rovnaký záver sa týka aj geometrického plánu zo dňa 21. 12. 1990, overeného dňa 27. 12. 1990 a geometrického plánu zo dňa 16. 01. 2006, overeného dňa 17. 01. 2006, vyhotoveného na zameranie stavieb realizovaných žalovanou, z ktorých je evidentné, ako skutočná vlastnícka hranica vedie. Obrana žalovanej, že nemala vedomosť o posune oplotenia nemôže preto obstáť. Po oboznámení sa s týmito listinami, z ktorých je očividné aj pre laika, že oplotenie netvorí skutočnú hranicu jej táto skutočnosť musela byť bez akýchkoľvek pochyb známa.

40. Za opodstatnené nemožno považovať odvolacie námietky žalovanej, ktorá vytýka súdu prvej inštancie, že jej nezaslal listinné dôkazy, ktoré sa stali súčasťou podania žalobcu zo dňa 20. 10. 2015. Tieto listinné dôkazy boli vykonané oboznámením súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 24. 05. 2018, žalovaná mala možnosť sa k týmto listinným dôkazom vyjadriť, preto nemožno konštatovať, že by zo strany súdu prvej inštancie došlo k porušeniu procesnoprávných predpisov, resp., že by postupom súdu prvej inštancie bolo porušené právo žalovanej na spravodlivý proces.

41. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok podľa § 387 ods. 1 C.s.p. vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny.

42. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalovanej.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).